

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
**CLEETON, CHANEL**

**Povestea pierdută a Evei Fuentes** / Chanel Cleeton ; trad.  
din lb. engleză și note de Simona Berlovan. - București : Bookzone,  
2026

ISBN 978-630-305-747-7

I. Berlovan, Simona (trad. ; note)

821.111

**CHANEL CLEETON**

# **POVESTEA PIERDUTĂ A EVEI FUENTES**

*Traducere din limba engleză și note  
de Simona Berlovan*

Redactor: **Crenguța Nicolae**  
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**  
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

## **THE LOST STORY OF EVA FUENTES**

Copyright © 2025 by Chanel Cleeton

Readers Guide copyright © 2025 by Chanel Cleeton

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție  
Toate drepturile rezervate pentru limba română.  
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată  
sau reprodusă fără acordul editurii.

### **Editura Bookzone**

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: [office@bookzone.ro](mailto:office@bookzone.ro)

[www.bookzone.ro](http://www.bookzone.ro)

**Bookzone  
BUCUREȘTI, 2026**

## CAPITOLUL 1

MARGO

LONDRA

2024

**A**junsese târziu.

Nu după standardele obișnuite – când Margo Reynolds s-a uitat la ceasul Cartier de la secondhand pe care îl purta la încheietură, a văzut cu ușurare că ajunsese cu cinci minute mai devreme –, dar după propriile ei standarde întârziase. Chiar și atunci când punea la socoteală impredictibilitatea mijloacelor de transport în comun din Londra: oare metroul va întârzia? Oare trotuarele vor fi pline de turiști admirând priveliștile orașului? Oare va rămâne cu tocurile înțepenite într-un grilaj de trotuar, ceea ce însemna că trebuie să dea o fugă până la Harrods ca să-și cumpere alți pantofi? Margo nu se gândise că toate aceste trei inconveniente s-ar putea petrece în aceeași zi. Prin urmare, deși era o zi friguroasă și umedă de decembrie, simțea cum nădușise la ceafă, sub gulerul paltonului, pe când accelerase de la ritmul de mers obișnuit la ceva între marș forțat și pas alergător, mânată de dorința de a nu întârzia la întâlnire.

În clipa următoare, ceva ud i-a căzut în cap.

Margo și-a desprins preț de o clipă privirea de pe strada care se întindea în fața ei, îndreptându-și-o spre cer

și rugându-se ca temerea ei să nu se adeverească și că nu urma să se cearnă prima ninsoare din anul acela.

Cele cinci minute i se păreau acum și mai insuficiente.

Un alt fulg de zăpadă – dacă putea fi numit așa, deși era mai degrabă un fel de lapoviță – i-a căzut pe față.

Ar fi trebuit să cheme un taxi.

— Ninge?! a exclamat o femeie, glasul ei pițigăiat făcând-o pe Margo să tresară.

Cuvântul „ninge” a părut să străbată mulțimea de parcă ar fi fost vorba despre o celebritate zărită pe stradă din mersul unui autobuz cu etaj destinat turiștilor.

Chiar dacă Londra nu era locul de naștere al lui Margo, îl alesese drept căminul ei și se simțea cu adevărat acasă aici. Desigur, în zilele în care turiștii se buluceau pe trotuare, admitea că relația ei cu orașul era ambivalentă. Dar oare nu toate orașele îți stârnesc astfel de sentimente? Niciodată nu te ajută să te îndrăgostești de ele. Dimpotrivă, îți cer sacrificii, te îndeamnă să lupți pentru plăcerea de a le considera căminul tău. Și chiar atunci când ai avut parte de o zi spectaculos de proastă, când îți spui „Poate că ar trebui să mă mut într-un loc liniștit, în care viața să-mi fie mai ușoară”, ei bine, chiar atunci orașul îți aruncă în cale puțină magie – o vitrină pavoazată de sărbătoare, sau o masă perfectă la un restaurant, sau înfiriparea unei relații neașteptate cu o persoană necunoscută – toate fiind menite să te prindă definitiv și irevocabil în mrejele lui.

Vrând-nevrând, Londra o captivase cu siguranță.

Margo a pășit pe strada aflată în fața ei, apoi a zărit puțin la dreapta ceea ce căuta – exact după cum îi descriesese Bea, asistenta ei, locul în care urma să aibă loc întâlnirea.

Nu exista niciun număr, niciun nume înscris, doar o ușă neagră, simplă, străjuită de un portar cu manta

impecabilă, închisă la culoare, ce părea să sfideze fulgii de zăpadă care ar fi îndrăznit să-i întineze perfecțiunea.

Margo a tras adânc aer în piept, încercând să se calmeze și uitându-se încă o dată la ceas.

Încă trei minute până la momentul intrării în scenă.

Nu era ideal, însă măcar nu putea fi acuzată că a întârziat.

S-a apropiat de intrarea în club reprimându-și tentația de a-și netezi părul în caz că vreun fulg de zăpadă i-ar fi deranjat părul.

Toate micile neplăceri ale zilei s-au spulberat într-o clipită. Toată nesiguranța care o sâcâia la ore mici din noapte s-a retras undeva într-un cotlon ascuns al minții. Margo nu-și permitea să se lase afectată de sindromul impostorului și nici să-și facă griji că nu va fi luată în serios pentru că era o femeie tânără, chiar dacă mulți dintre clienții ei aveau tendința să le privească pe femei de sus, în special pe cele tinere.

Margo își câștigase pe merit reputația, iar în astfel de momente, în care se pregătea să facă impresie, se încuraja știind că se luptase din greu să răzbată în viață și nimeni nu putea nega asta.

I-a spus portarului cum o cheamă, accentul ei american sunând cumva nepotrivit într-un astfel de bastion al celor care păreau să reprezinte chintesenta societății britanice. Puteai găsi pe tot cuprinsul orașului astfel de cluburi destinate unei clientele adesea mai înclinate să excludă decât să includă. Margo ar fi rămas întotdeauna o marginală în astfel de locuri, însă acum venise ca să își afirme statutul și nu ca să-l ascundă.

Dacă ea ar fi aranjat întâlnirea, ar fi ales un loc care să-i convină și în care ar fi putut controla ambientul, însă clientul insistase asupra discreției când îi ceruse să o vadă pe Margo la clubul respectiv, și uneori în viață trebuie să

faci compromisuri, mai ales când au trecut doar șase ani de la absolvire, iar împrumuturile pentru studii încă așteptau să fie achitate.

Întotdeauna se întâmpla așa înaintea unei prime întâlniri cu un client. Achiziția unor bunuri de valoare – lucrări de artă, bijuterii, obiecte de colecție și altele asemenea – nu era o bătălie, însă după ce participase la câteva negocieri și simțise pe pielea ei durerea câte unei înfrângeri și bucuria câte unei victorii, uneori i se părea că a trecut printr-o bătălie pe front.

Atunci când ai propria ta afacere, când ți-ai deschis o firmă, atât succesele, cât și eșecurile depind de tine. Uneori, asta avea darul să o îmbărbăteze, iar Margo simțea că are puterea să-și decidă viitorul. Alteori însă presiunea amenința să o doboare. Se străduise din răspuneri să reducă pe cât posibil cheltuielile generale ale Reynolds Acquisitions. Asistentă ei, Bea, era singura angajată, iar biroul închiriat în Chelsea era o necesitate pentru imaginea pe care firma trebuia să o aibă în ochii clienților. La fel și ceasul pe care Margo îl purta la încheietură sau hainele pe care și le alegea cu multă grijă.

Portarul a pasat-o în grija altui bărbat, care a pofțit-o să îl urmeze spre intrarea în club și apoi de-a lungul unui culoar strâmt, lambrizat, pe pereții căruia atârnavă portretele înrămate, cel mai probabil ale unor foști membri. Cu siguranță, arătau asemenea unor oameni care frecventează astfel de cluburi, disprețul întipărit pe chipurile lor părând să răzbată dincolo de ulei și de pânză. Interiorul era modest, așa cum te-ai fi așteptat văzând clădirea din afară, dar cum clubul se afla în centrul Londrei, până și cei putred de bogați se gândeau de două ori înainte să cumpere vreo proprietate în zonă. Mirosurile pe care Margo le asocia cu magazinele de antichități, mărfurile de lux și cluburile exclusiviste au învăluit-o pe dată. Locul mirosea a istorie și bani, iar dincolo de mireasma

combinată de lemn, citrice și fum păstra amintiri de scandaluri și secrete.

Au ajuns la capătul culoarului, acolo unde Margo a fost întâmpinată de un alt bărbat în costum. Acesta i-a luat nou-venitei mantoul violet, ajutând-o să și-l dea jos de pe umeri și punându-l în garderobă cu dexteritatea cuiva care mai făcuse asta de mii de ori.

Clubul etala o eficiență discretă, iar de cum Margo s-a apropiat de ușa lăcuită, i-a ajuns la urechi un murmur care sugera bogăție.

Pantofii ei noi țacăneau pe podeaua de lemn.

A inspirat adânc o dată, apoi încă o dată, simțind cum i se relaxează parțial gâtul și umerii. Nu se mai dusese la pilates de foarte multă vreme, fiindcă în ultima vreme fusese nevoită să călătorească des, iar încordarea îi sugera că avea nevoie de o perioadă de odihnă.

Locul în care urma să aibă loc întâlnirea descria cu asupra de măsură cât de bine conectat în societatea britanică trebuia să fie clientul. Informațiile pe care le avea despre el erau mai puține decât și-ar fi dorit Margo, însă era în natura afacerii să aibă parte uneori și de așa ceva.

În plus, comisionul pe care clientul i-l sugerase era șocant de mare – pe măsura costului vieții în Londra.

Margo și-a unit mâinile, străduindu-se să-și alunge nervozitatea ce reușise să i se strecoare în tot trupul. Și-a mângâiat inelarul cu vârful degetelor, pregătită să-și scoată verigheta doar ca să pară independentă.

Și divorțurile costau șocant de mult.

Uneori, în meseria ei, secretomania era justificată – mai ales în cazul unor clienți celebri care doreau să-și ascundă identitatea –, alteori era la mijloc doar o imaginație bogată și o dorință demnă de romanele de capă și spadă de a vâna un potențial cumpărător. Unii dintre clienții lui Margo păreau să savureze mai mult căutarea în sine decât

obținerea obiectului dorit, în vreme ce alții se mulțumeau să trimită niște e-mailuri scurte, de un singur rând, părând prea puțin interesați de procesul căutării – doar de găsirea unei soluții. Unii vedeau în toată această afacere ceva asemănător căutării unei comori și păreau să se delecteze cu romantismul și intrigile, de parcă toate acestea i-ar fi ajutat să dea uitării banalitatea propriilor vieți.

Când Margo a ajuns la capătul culoarului, bărbatul care o însoțise a poftit-o într-o sală cochetă: șase mese rotunde aflate la distanțe egale, dintre care numai două erau ocupate. La una se afla un grup de bărbați, răsesele lor umplând încăperea. La cealaltă masă se afla o singură persoană.

Noul client al lui Margo, cel mai probabil.

Bărbatul stătea cu spatele la perete și cu privirea îndreptată spre intrare. Purta un costum scump, de culoarea ardeziei, și o cămașă albă desfăcută la gât. Nu avea cravată, ceea ce îi etala bronzul pe care cu siguranță nu-l căpătase în timpul mohorâtelor zile de iarnă londoneză.

S-a ridicat în picioare afișând o expresie plină de speranță. Margo putea pune pariu că bărbatul știa despre ea mult mai multe decât cunoștea ea despre el, fiindcă o recunoscuse imediat.

Bărbatul – pe nume William Greer, conform datelor pe care Bea le transmisese pentru întâlnire – părea cam cu zece ani mai în vârstă decât Margo. Să fi avut vreo patruzeci și ceva de ani, judecând după faptul că părul lui negru, tuns scurt, era ușor grizonant la tâmplă. Avea o atitudine vag militărească, accentuată de felul în care o privea atât pe ea, cât și pe ceilalți clienți, stând încordat și vigilent chiar dacă se afla într-un loc de relaxare. Nu părea obișnuit să frecventeze astfel de cluburi private și nu părea în apele lui, deși el alesese locul de întâlnire.

— Doamna Reynolds, a întâmpinat-o el pe Margo, cele două cuvinte dezvăluindu-i accentul american.

— Domnul Greer, a răspuns Margo privindu-l ferm în ochi.

Chiar dacă el alesese locul, ea refuza să se lase intimidată de simplul fapt că se afla pe terenul lui. N-o interesa defel să colaboreze cu un client dificil. Prin urmare, era mai bine ca domnul Greer să afle de la bun început că toleranța ei față de orgolii avea niște limite bine stabilite.

Margo a observat cum Greer schițează un surâs abia perceptibil. Nu i-a răspuns lui Margo cu o privire la fel de insistentă, de parcă ar fi trecut deja în revistă tot ce ar fi vrut să știe despre ea.

Majoritatea clienților lui Margo apelau la serviciile ei la recomandarea unor foști clienți sau a unor persoane cu care menținea relații profesionale, ceea ce însemna că era vorba despre niște oameni care, cel puțin teoretic, erau de încredere. Pe Greer i-l recomandase un comerciant de opere de artă din New York cu care ea colaborase de câteva ori. În scrisoarea de recomandare, acesta menționase că domnul Greer era o persoană avută și cu dare de mână, cunoscută pentru discreția de care dăduse dovadă dintotdeauna. Cum în scrisoare nu exista nimic capabil să trezească suspiciuni – nicio sugestie că ar putea fi vorba despre ceva ilegal sau imoral –, Margo acceptase să se ducă la această întâlnire preliminară.

Greer i-a tras un scaun la masă, poftind-o să se așeze, apoi și-a reocupat și el locul.

Șeful de sală s-a retras discret, fiind imediat înlocuit de un chelner care a preluat comanda de băuturi și apoi s-a făcut nevăzut cu aceeași iuteală cu care apăruse.

— Aș vrea să găsiți ceva anume pentru angajatorul meu, a spus Greer, sărind complet peste conversația formală obișnuită la începutul unor astfel de întrevederi.



Margo a constatat că stilul lui direct nu părea defel nelalocul lui, fiindcă alegerea lui Greer de a ataca direct subiectul întâlnirii reflecta întregul lui aer de nerăbdare.

Unii dintre clienții lui Margo îi deveniseră ulterior prieteni. Îi trimiteau ilustrate de Crăciun și o întrebau ce mai face. De la o vreme începuseră să îi propună întâlniri cu tot felul de bărbați care pe Margo nu o interesau defel. Alții erau puși pe afaceri. Margo n-avea preferințe nici pentru unii, nici pentru ceilalți, știind să profite însă de toți. Uneori era de ajuns doar să rezolve o tranzacție și să treacă la următoarea. Alteori – când descoperea câte o moștenire de familie sau găsea cadoul potrivit pentru o rudă îndrăgită – se simțea implicată în viața clienților ei, de parcă ar fi avut și ea un loc undeva la periferia istoriei acelor familii. Margo își petrecea atât de mult timp lucrând și atât de puțin văzându-și de viața personală, încât, dacă i-ai fi trecut în revistă contactele din telefonul mobil și le-ai fi exclus pe cele care aveau legătură cu profesia ei, lista celor rămași ar fi fost foarte restrânsă.

Prin urmare, Greer era doar un intermediar. Nu era de mirare că nu reușise să strângă prea multe informații despre el. Margo putea să parieze că angajatorul lui era unul dintre membrii clubului londonez. Oare comerciantul de artă din New York știuse că altcineva era cumpărătorul? Ceva însă îi spunea lui Margo că nu era cazul.

Ceva în vocea lui Greer, o anumită asprime, făcea notă discordantă cu liniile pline de grație ale clubului. Accentul său era greu de pus pe hartă. Sigur, Greer era american, dar Margo nu reușea să îl plaseze într-o anumită regiune a Statelor Unite. Omul din fața ei fie nu stătuse niciodată prea mult într-un singur loc, fie reușise să-și șteargă din vorbire orice urmă de accent care i-ar fi putut dezvălui originea.

Dacă cel care îi pusese în legătură nu-și dăduse seama că era vorba despre un intermediar, oare ce altceva ar fi putut fi în neregulă?

— Nu mă ocup cu tranzacții ilegale, a spus ea. Sunt convinsă că domnul Mitchell v-a spus deja acest lucru. Și nu fac nimic lipsit de etică. Nicio sumă de bani nu merită să-mi pericliteze somnul. Și sunt foarte meticuloasă în privința obiectelor pe care trebuie să le procur.

Nu că unii nu ar fi încercat să întindă coarda de câteva ori. Problema cu genul acesta de afacere este că uneori oamenii își pierd capul pentru că își doresc un obiect cu atâta ardoare, încât devin capabili să facă orice doar ca să-l obțină. Colecționarii pot deveni obsedați, iar Margo se întreba adesea cum ar fi procedat dacă s-ar fi aflat în locul lor, dacă ar fi existat un obiect pentru care ar fi fost dispusă să facă orice, numai să-l obțină. Doar că nu reușea să-și imagineze.

Găsirea unor obiecte valoroase și rare comporta anumite pericole – la urma urmelor, unele dintre lucrurile pe care oamenii le căutau valorau imens, iar atunci când este vorba despre bani oamenii sunt în stare de aproape orice. Așa încât Margo își selecta cu grijă clienții și obiectele pe care urma să le caute. De vreo două ori refuzase ofertele – ar fi fost bine să fi refuzat și de mai multe ori – întrucât simțise că lucrurile se îndreptau spre o zonă în care nu se simțea deloc confortabil. În pofida grijilor pe care și le făcea fostul ei soț, Margo era însă destul de atentă la siguranța ei și nu exista niciun soi de ambiție personală care s-o împingă să accepte clienți implicați în afaceri tulburi precum contrabanda și furturile.

Greer a mai zâmbit o dată:

— Desigur. Asemenea multor altor clienți ai dumneavoastră, angajatorul meu este un colecționar pasionat, genul de om care se pricepe să aprecieze frumusețea obiectelor. În ultima vreme a devenit tot mai interesat de

cărți și există o anumită carte care are pentru el o valoare sentimentală deosebită. A tot încercat să o găsească, dar, fiind vorba despre un titlu destul de obscur, nu a avut niciun succes. De aceea și-ar dori să o găsiți și să o achiziționați dumneavoastră pentru el.

Margo nu se așteptase să fie vorba despre o carte.

Deși în trecut găsisese mai multe ediții rare pentru diverși clienți, cărțile nu prea erau specialitatea ei. Sarcina părea însă destul de simplă, întrucât cunoștea o persoană perfect capabilă să o ajute să găsească titlul respectiv.

— Angajatorul meu a autorizat un buget de douăzeci de mii de lire sterline pentru găsirea cărții, a adăugat Greer.

Nu era cea mai mare sumă pusă la dispoziție de un client, dar nici nu era o sumă mică, de vreme ce Greer însuși menționase că era vorba despre un titlu „obscur”.

— Douăzeci de mii de lire mi se pare că reprezintă o cheltuială considerabilă pentru un obiect cu valoare pur sentimentală.

— Clientul meu este o persoană sentimentală. Și foarte retrasă. Toate informațiile care ne-au fost furnizate cu privire la dumneavoastră indică faptul că înțelegeți de ce este nevoie de discreție.

— Așa este.

Greer și-a vârât mâna în buzunarul sacoului, extrăgând de acolo o hârtie împăturită pe care i-a întins-o lui Margo fără să spună un cuvânt.

Margo a despăturit-o.

Undeva la mijlocul paginii stătea tipărit cu cerneală neagră titlul cărții, urmat de numele autorului.

*Vremea uitării*

**Eva Fuentes**

Margo nu auzise niciodată nici de titlul cărții, nici de numele autoarei.

— Este o chestiune puțin cam urgentă. Se zvonește că ar putea să fie pusă în vânzare și că ar exista și alte persoane interesate să o achiziționeze. Angajatorul meu își dorește să o cumpere înainte de a ajunge la o casă de licitații. Puneți mâna pe ea înainte ca prețul să crească prea mult și înainte ca ocazia să ne scape definitiv din mână.

Nu era ceva neobișnuit ca un client să-și dorească un obiect înainte ca acesta să fie scos la licitație pentru a evita un duel al ofertelor, după cum nu era neobișnuit să ascundă faptul că este interesat de obiectul respectiv pentru a nu atrage prea multă atenție asupra sa. În cazul de față însă existau prea multe necunoscute. Cu siguranță, domnul Greer avea să-i furnizeze mai multe informații, nu-i așa?

— Presupun că pe clientul dumneavoastră nu îl interesează decât ediția princeps. Aveți idee câte exemplare se află în circulație?

— Unul.

— Unul singur? s-a mirat Margo, începând să înțeleagă de ce clientul era dispus să-i dubleze comisionul.

Greer a dat din cap:

— Precum am spus, este un titlu obscur.

— Și există mai multe persoane interesate.

— Da.

Primul obiect pe care Margo îl găsisese pentru un client fusese o masă veche, cu douăsprezece scaune aferente, pe care o căutase pe două continente. Făcuse puțin pe detectiva și reușise să afle prin mâinile cui trecuse de-a lungul anilor, apoi găsisese mobilierul și îi transmisese clientului vestea cea bună. Vânătoarea fusese pasionantă,

poate chiar mai satisfăcătoare decât bucuria că își dusesese misiunea până la capăt. Margo era o bună profesionistă pentru că își adora meseria.

— Când a fost publicată? a întrebat Margo.

— În 1901.

— Ce vă face să credeți că exemplarul încă există?

— Există. Credem că la un moment dat s-a aflat în Cuba, însă nu s-a mai știut nimic despre el după revoluția lui Fidel Castro. Până acum.

Era evident că Greer îi ascunde ceva, dar Margo nu-și clădise reputația forțându-și clienții să-i ofere informații. I se părea frustrant că Greer nu era deschis sută la sută față de ea, dar nu era deloc prima dată când avea de-a face cu astfel de oameni – și cu siguranță nici ultima. Ceea ce însemna că va trebui ea însăși să-și dea seama despre ce era vorba.

— Și dacă prețul totuși va crește? Sau dacă proprietarul nu este dispus să se despartă de carte înainte de licitație? Cât de mult își dorește angajatorul dumneavoastră să obțină exemplarul?

— Suficient de mult ca să vă angajeze pe dumneavoastră, doamnă Reynolds. Reputația vă recomandă cu prisosință. Clientul meu nu dorește să se afle cu ce se ocupă și nici ca lumea să știe cine este, fiindcă această informație ar putea ridica imediat prețul cărții. Dacă îi veți obține exemplarul pentru un preț corect, va fi mulțumit, iar aceasta ar putea fi începutul unei relații de afaceri reciproc avantajoase. Puteți considera că găsirea cărții este un fel de test ca să ne dăm seama cum vă descurcați. Dacă totul va decurge bine, poate că vom apela la serviciile dumneavoastră ca să obținem și alte obiecte pentru angajatorul meu. Ce ziceți – batem palma?

Margo l-a privit pe Greer, gândindu-se la oportunitățile care îi stăteau în față și la banii pe care i-ar fi putut

câștiga, iar ideea că va porni din nou la vânatoare o ademenea asemenea unui cântec de sireună.

Clientul dorea ca ea să facă rost de o carte. Cât de periculoasă putea fi o asemenea sarcină?

— Da, batem palma.

— Cum a decurs întâlnirea? a întrebat-o Bea, asistentă ei, la telefon.

Bea lucra la firmă de trei ani, iar Margo nu-și putea imagina cum ar fi fără ea. Inițial ezitase să angajeze un asistent. După o viață în care se bazase doar pe sine pentru ceea ce avea de făcut, îi venise greu să împartă responsabilitățile cu altcineva, să-i încredințeze afacerea – pilonul central al existenței ei. Bea însă era extraordinară, iar Margo nu regretase nici măcar o dată că luase decizia de a o angaja.

Margo și-a încheiat ultimii nasturi ai mantoului, aplecându-și capul într-o parte ca să țină telefonul la ureche.

Între timp începuse să ningă de-a binelea, fulgii de zăpadă îndesindu-se și lipindu-se de trotuarul ud.

A scos o înjurătură.

— Totul este în regulă? a întrebat-o Bea.

— Da, doar că a început să ningă.

Bea era londoneză get-beget, prin urmare înțelegea mai bine decât oricine altcineva implicațiile unui asemenea eveniment pentru zona turistică a orașului.

În fața lui Margo, oamenii se opreau în mijlocul trotuarului complet uimiți de ninsoarea aceea abundentă.